

DRAGE BRALKE IN BRALCI ŠOLSKEGA GLASILA TROBENTICA!

Pred vrati je konec šolskega leta in z njim letošnja številka šolskega glasila. Trobentica izhaja s kratkimi presledki vse od daljnega leta 1972. Večina številok je shranjenih v šolski knjižnici in so kot spomin na prejšnje generacije, torej generacije vaših staršev in sorodnikov. Lepo je listati po teh številkah, saj v njih odseva življenje določenega obdobja, spomini na generacije in njihova razmišljanja.

Spet bo minilo eno šolsko leto, ko bomo starejši, pametnejši in zrelejši. Vsakemu od nas bo pustilo mnogo spominov, eni bodo prijetni, na neprijetne pa bomo vsi skupaj kmalu pozabili. Tako bodo ostali na šolsko leto 2009/10 samo lepi spomini.

Med šolskim letom ste morali učenci žrtvovati nešteto ur, da so vaše ocene take, kot ste si jih želeli. Mnogo časa vam je vzelo tudi drugo delo, to je tisto delo, s katerim ste v okviru interesnih dejavnosti promovirali šolo. To so bila razna športna tekmovanja, ali pa tekmovanja iz znanja na raznih predmetnih področjih. Ko bomo sešteli vse dosežke, jih tudi letos ne bo malo. Eni ste jih dosegli več, drugi manj, tretji pa nič. Lepo bi bilo, če bi tudi tisti tretji kdaj sodelovali na katerem področju, tam, kjer to zmorete. Mogoče bo pa spodbuda za naslednje šolsko leto.

Učenci literarnega krožka so med šolskim letom zapisovali svoje vtise ob raznih dogodkih, zato so njihova imena večkrat omenjana. Vključili pa smo tudi prispevke drugih učencev. Ti so nastali med poukom slovenščine, ali pa so jih učenci napisali v svojem prostem času.

Vsega dela seveda ni možno popisati in morda je tisti najlepši del ostal nenapisan.

Špela je narisala letošnjo naslovnico.

Ko vam bo v počitnicah dolg čas po šoli, pa berite, kaj so napisali vaši sošolci. Tudi starši vzemite v roke glasilo in poiščite v njem ime vašega otroka in njegov prispevek.

Obilo užitkov pri branju in prijetne počitniške dni!

UO in mentorica

VTISI S 1. RAZREDA

Pri nogometu sem se spotaknil, ker sem bil nepreviden.	Matic
V računalniški učilnici je bilo lepo računati.	Dominik
Rada delam domače naloge.	Sara Shania
V šoli je lepo, ker se marsikaj naučim.	Patrik
Včasih smo se lahko poigrali, kar mi je bilo zelo všeč.	Filip
Na izletu mi je bilo lepo.	Hana
Ko smo v podaljšanem bivanju pletli venčke iz marjetic, sem bila srečna. V šoli se veliko vsega naučimo.	Kaja David
Učenci moramo biti prijatelji in si med seboj pomagati.	Timotej
Drug drugemu ne smemo govoriti grdih besed.	Gabrijel

Zelo rada imam glasbo.	Nika
Učiteljico sem ubogala.	Anja
V šoli mi je bilo lepo, ker sem se lahko veliko naučil.	Alen
V šoli mi je bilo lepo, ker sem začela več jesti kot v začetku.	Megi

LJUBEZEN

Ljubezen je zelo lepa,
a z njo se ni za igrati,
ker tiste naše prve ljubezni
več ne dobimo nazaj.

Z ljubeznijo se ne igray,
če pa to storiš,
tiste ljubezni nazaj več ne dobiš.

Za tisto ljubeznijo boš jokal
še tri dni.
A opazil boš,
da si kriv vsega samo ti.

Samo RECEK, 3. r.

MOJA MAMA

Mama, mama, mamica
kako sem srečen, d ate imam.
Mama, mama, mamica,
kaj brez tebe bi počel.

Kdo bi kupil mi le hlače in igrače,
kdo bi zame skrbel in mi pel?
Kako bi naredil domačo nalogo,
to težko nadlogo.

Srečen sem, da imam tako
Mamo, mamo, mamico.

Niki ČASAR, 3. r.

POGUM

Vsakega izmed nas je nečesa strah. Mene je bilo najbolj strah povedati mami, kaj sem naredil, zato sem zbral pogum. Ko sem rekel mami, kaj sem naredil, sem si mislil: sedaj bom zelo kregan. Pa je res bilo tako, bil sem zelo kregan, kljub temu sem dobil pohvalo, da sem povedal, kar sem naredil. Takrat sem spoznal, da moram vedno imeti pogum, ker samo tako lahko dosežem svoje sanje. Moje največje sanje so, da bi postal drugi Michael Jackson. Če hočete uresničiti svoje sanje ali kaj drugega, zberite pogum in poskusite.

Samo RECEK, 3.r

V NARAVO Z GLAVO

V ponedeljek, 24.5.2010 smo se učenci 4. razreda zbrali pred šolo. Z avtobusom smo se odpeljali proti Ptujju.

Ko smo prispeli v dom Štrk, smo si najprej ogledali sobe in pospravili prtljago v omarice. Doživeli in naučili smo se veliko lepega. Prvi dan smo imeli lokostrelstvo, vreme in vremenske pojave. Naslednji dan smo imeli vožnjo s kanuji in spoznali Ptuj skozi čas. Igrali

smo se veliko družabnih igrice in opravili veliko poučnih pohodov. V četrtek smo imeli zabavo z naslovom – Pokaži kaj znaš? Naša soba se je predstavila z modno revijo.

Spoznali smo nove rastline, živali in ptujsko jezero. Pri orientacijskem teku smo tekmovali in ugotavljali, kdo se v naravi najbolj znajde in pride hitreje do cilja.

V petek zjutraj smo si pripravili prtljago in se poslovili od učiteljev in učencev. Z avtobusom smo se odpeljali na ptujski grad in si ogledali muzej. Po ogledu muzeja smo se odpravili k Dominkovi domačiji. Tam smo si ogledali stare predmete, ki so jih uporabljali nekoč.

Pot se je nadaljevala v Kuzmo. Tu so nas že čakali starši.

Nuša ROPOŠA, 4. r.

ŠOLA V NARAVI

Že v nedeljo sem začel pripravljati stvari, ki jih potrebujem za šolo v naravi. Tako sem v ponedeljek zjutraj dobre volje vstopil na avtobus, ki nas je odpeljal v smeri Ptujja. Učenci 4. razreda smo za pet dni zavzeli dom Štrk, kjer smo bili v šoli v naravi. Vsak dan je bil po svoje zanimiv. Po jutranji telovadbi in pospravljanju sob smo se odpravili na zajtrk in zatem na teren. Z učiteljem Zvonetom smo raziskali vreme in vremenske pojave, imeli smo lokostrelstvo in igrali smo nogomet. Naslednji dan smo veslali s kanuji po Ptujskem jezeru. Patrik je od strahu padel v vodo. Nato smo odšli na ogled mesta Ptuj. Tretji dan smo raziskali okolico Ptujkega jezera. Četrty dan smo preplezali plezalno steno, zvečer pa smo odšli na nočni sprehod. Ob spoznavanju novih stvari, igranju in zabavi je čas hitro minil. V petek zjutraj smo pospravili sobe in spakirali stvari. Pot nas je vodila na Ptujski grad. Zanimiva mi je bila **orožnica** in kurenti. Na poti domov smo se ustavili na Dominkovi domačiji. Videli smo kako so ljudje živeli nekoč. Popoldne smo veseli in polni novih doživetij prispeli domov, kjer so nas pričakali starši.

Jan MARIČ, 4. r.

POT V ŠOLO MOJE STARE MAME

Vprašanje moji stari mami, kakšna je bila njena pot v šolo, ji je prineslo smeh na obraz.

Pot je bila dolga, blatna in je šla skozi gozd iz Šumskega vrha v rogaševsko šolo. Bila so rana rosna jutra, ko je moja stara mama vstajala in se odpravljala v šolo. Za zajtrk ji je mama vedno pripravila mlečno juho. Prvič, ko je šla v šolo, je njena mama šla z njo, predvsem zato, da ji pokaže pot. Naprej je hodila v šolo sama. Šolske stvari: tablo in kredo, pozneje je dobila tudi zvezek, je nosila v cekarju. Čevlje, ki jih je podedovala od sester, je hitro prerasla, zato so jo večkrat ožulili. Po poti se je lahko igrala s sošolci in se z njimi pogovarjala.

Lepo je bilo videti staro mamo, kako se je spominjala svojega otroštva.

Carmen MARKOČ, 4. r

KUHANJE S STARŠI

Pri naravoslovju smo se učili o zdravi prehrani.

Odločili smo se, da bomo s starši skuhali zdrave jedi. Šli smo v gospodinjsko učilnico. Starši so veliko stvari prinesli s sabo. Razdelili smo se v tri skupine. Bila sem v skupini, ki jo je

vodila moja mama. Z mano sta bila še: Patrik Bukovec in Jan Marič. Naša skupine je pripravila zelenjavno juho in ribe. Druga skupina je naredila različne solate, tretja skupina pa miške. Nato smo napisala recepte in pripravili pogrinjke.

Ko smo vse pripravili, smo šli jest. Povabili smo tudi učiteljice Ireni in Milico, ravnatelja in kuharja. Kosilo je bilo slastno, skratka odlično.

Naučila sem se, da je treba vsako hrano poskusiti. Všeč mi je bilo, kako smo se s starši družili in pripravljali odlične jedi.

Melisa GABERŠEK, 4. r

DAN ŽENA

Dan žena praznujemo 8. marca. Ta praznik je nastal po zelo zanimivih dogodkih. Nekoč ženske niso imele pravic, vedno so morale pomivati, kuhati, prati ... Moški so vedno imeli prednost. Neka gospa Klara se je začela bojevati za ženske pravice. 8. marca je bil požar v tovarni, tam je delalo 140 žensk, ki so v požaru umrle. Zato so 8. marec določili kot dan žena. Dan žena je zelo lep praznik, saj na ta dan ženske dobimo nagelj, zdaj v sedanjem času pa tudi kakšno bombonjero ali druge rože. Mogoče bi lahko nastal tudi kak dan moških, ki bi ga praznovali vsi moški. Za vsako mesto in vas je značilno, da praznujejo dan žena. Na dan žena nam lahko čestitajo vsi: prijatelji, sorodniki in otroci. Otroci po navadi podarijo kakšen svoj izdelek.

Dan žena je mednarodni dan žensk, ki ga praznujemo od leta 1917. Leta 1989. je začel delovati prvi telefon za pomoč v stiski, ki pomaga tako ženskam kot otrokom, ki so žrtve nasilja.

Poznam tudi pesmico, ki gre tako:

8. marec - dan žena
nosim tebi mamica.
Rožice ti podarim,
sreče, zdravja zaželim.
Danes ti bo ptička pela,
rožica bo zacvetela.
Mama, rada te imam,
zato želim ti
lep ta dan.

Lara TIVOLD, 5. r

TO SEM JAZ

Jaz grem čez cesto, da me ne bi povozili, to mislim čisto resno.

Brez očka in brez mame me nikoli ni same.

Lase imam kot vsi in dolge nožice imam, oči iz smeha in joka.

Skačem po lužah, ne mislim z glavo, ko skačem čez luže.

Ko dež pada, se pot dežnik ne skrijem, voda mi teče vse do kolen.

Sem zelo velika ljubiteljica živali, z njimi se zelo rada igram kot v sanjah. To pomeni kot z živaljo in ne kot z igračo.

Ko imam čas, se rada ukvarjam z risanjem, kuhanjem, izdelovanjem, plesanjem, petjem, nogometom, igranjem inštrumenta in pranjem.

S svojo glavo mislim rada, ker je to dobra razvada čisto, preprosto pomislim in vse mi je jasno.

Gledam skozi okno, kdo koga pozdravi, kdo hodi po travi, kdo stene maže, kdo predpražnike krade, kdo vrtnice krade.

Ne učim se rada, berem pa rada, berem knjige, prebrala sem jih veliko.

Imam prijatelje in prijateljice, radi se pokličemo, si dopisujemo po MSN-ju se dobimo skupaj.

Imam tudi brata Leona, brez njega bi bilo težko, saj mi tudi pomaga in ga imam rada.

Moje sanje so, da bi postala vzgojiteljica od 1-3 leta, ker mi je to v veliko veselje.

Deja BENKO, 5. r.

SAM DOMA

Nekega zimskega dne sem ostal doma, ker sem zbolel. Brata sta bila v šoli, mama in babica sta odšli v Avstrijo. Bil sem sam doma.

Začele so se nore dogodivščine. Najprej sem si zaželel računalnika, a sem se spomnil, da znam peči pecivo. Pomislil sem, kaj bom ob računalniku, saj tako ali tako vsak dan sedim ob njem. Peciva pa ne pečem tako pogosto. Pekel bom pecivo, sem sklenil. A kje je tehtnica? Preden sem našel tehtnico, sem obrnil na glavo že skoraj pol hiše. In kje so jajca? Najprej sem hotel k sosedu. Ko sem se že oblekel, sem se spomnil, da ne morem, saj sem bolan. No, bom pa peklem brez jajc, če je že tako, sem pomislil. Vse sestavine sem postavil na mizo, nato pa v posodo. Ko sem že vse premešal, sem dodal še malo sladkorja. Prižgal sem pečico. Ko se je dovolj ogrela, sem vanjo položil testo. Hitro je bilo pečeno in vse je bilo dobro. Vsaj tako sem mislil. Odrezal sem košček peciva in ga poskusil, a sem se skoraj zadavil. Ojoj, kaj pa naj zdaj storim? Hitro sem se nečesa domislil. Pecivo sem nadrobil in premešal s pudingom. Upal sem, da bo dobro.

Hitro sem vse počistil. Ko so prišli ostali domov, je bilo vse čisto.

Že so me poklicali h kosilu. Ko smo se najedli, sem jim rekel, da imam za njih presenečenje. Bili so navdušeni. Le kaj, so spraševali. Na mizo sem postavil sladico. Mama me je vprašala, kaj to je. Niti sam nisem vedel, zato sem jim predlagal, naj poskusijo. Dober tek. To so res storili, a so se skoraj vsi zadušili.

Mama se je tako razjezila, da so ji lasje stali pokonci. Puf, paf ... po riti. »Da mi več nikoli nisi peklem!« me je nadrla.

Od takrat več nikoli nisem peklem. Svoj skrivni recept pa še hranim, v spomin, ko bom velik in se bom spominjal, kaj vse sem ušpičil, ko sem bil otrok.

Pssst, mogoče pa ga bom skušal še kdaj uporabiti in speči svoj desert brez jajc.

Manuel ČASAR, 6. r.

DEDKOVA LJUBEZEN

Enkrat me je klical dedek. Pohitela sem iz hiše. Vprašala sem ga, kaj je narobe. Dedek me je prosil, če mu bom pomagala pri čiščenju kosilnice. Rekla sem, da mu bom z veseljem pomagala. Prosil me je, če stopim na ročaj kosilnice. Stopila sem nanj in dedi je lahko očistil kosilnico, ker smo kosili in se je na dnu nabrala trava. Ko je dedi končal, se mi je zahvalil, da sem mu pomagala, da je lahko boljše očistil kosilnico.

MATERINSKA LJUBEZEN

Bila sem pri sestrični. Potem sem prišla domov, videla sem mamo, ko je pomivala posodo. Rekla sem ji: »Mama, pusti, bom jaz pomila posodo.« Odgovorila mi je: »Prav.« Mama je odšla počivat v dnevno sobo. Jaz sem šla k pomivalnemu koritu, vzela gobo in na gobo zlila sredstvo za pomivanje posode. Vzela sem v roko krožnik in začela pomivati. Pomila sem vso posodo, na srečo se ni nič razbilo. Ko se je posoda posušila, sem jo še malo pobrisala in jo zložila na svoje mesto. Potem sem še pospravila kuhinjo. Ko je prišla mama, je bila vesela, da sem to storila in ji olajšala delo.

Lara TIVOLD, 5. r.

MOJE ZIMSKE POČITNICE

Ponedeljek : Preživela sem ga doma, spala sem malo dlje kot ponavadi, si pospravila sobo, pekla patico. Dan je bil kot sobota v vikendu.

Torek : Dan je bil spet običajen, le da je bilo več čiščenja v zgornjem delu hiše, saj je bila končno do konca zmontirana nova kuhinja. Popoldne smo šli v Avstrijo, saj je oče imel pregled pri zdravniku. Po tem pregledu smo šli na kebab.

Sreda : Spala sem dolgo, saj sem v torek bila dolgo pokonci. Do konca sem prebrala knjigo Pojdi z mano, ki smo jo dobili v knjičnici.

Četrtrek : Z očetom sem šla v Graz. Na poti domov sva se ustavila v restavraciji, kjer sva se do konca nasitila. Potem sva še šla po mamo v službo in smo se odpravili domov. Zvečer sem bila večino časa za računalnikom.

Petek : Z mamo sva skuhalo kosilo in pospravili, ko smo se najedli. Popoldne smo šli nakupovat v avstrijski Jenersdorf. Zvečer sem »visela« na telefonu in računalniku.

Nina HAJDINJAK, 7. r.

BILI SMO NA EKSKURZIJI

Bil je petek, 4.6.2010 smo se odpravili na ekskurzijo na Primorsko. Pot je bila dolga in zanimiva. Prav lepo je bilo pogledati skozi okno in opazovati, kako se pot spreminja z Goričkega proti Primorski.

Najprej smo si šli ogledat Luko Koper. Na avtobus je stopil gospod, ki je bil tam zaposlen in začel govoriti o zgodovini Luke Koper. Med tem ko je gospod govoril, smo se peljali skozi oddelke. Videli smo oddelek za avtomobile, kjer je bilo toliko avtomobilov, da smo kar viseli na oknih. Videli smo oddelek za kontejnerje, kjer so bili kontejnerji zloženi kot puzzle. Del luke je namenjen za silose in del za razsuti tovor. Pristajajo tudi tovarne ladje. Izvedeli smo veliko novega in poučnega. Nato smo pa za nagrado odšli v nakupovalni center.

30 minut je hitro minilo, potem smo pa si še odšli ogledat Škocijanske jame. Najprej smo šli približno 10 minut po gozdu in nato prispeli pred vhod. Vodička nam je še povedala nekaj navodil, potem smo pa končno stopili v jamo. Najprej je bil le ozek hodnik, nato so se pa vrata odprla v zanimivo pot. Vse je bilo vlažno in mokro, s tal so rasli stalagniti, z vrha pa so viseli stalaktiti. Videli smo tudi zanimive figure: medveda, orgle, nekega dečka in še katere

druge. V jami smo prehodili kar 500 stopnic. Po skoraj dveh urah ogledovanja jame smo prispeli spet ven, kjer nas je že čakalo kosilo. Po kosilu pa smo si še ogledali Vojaški muzej v Pivki. Vodička nas je prijazno sprejela in povedala zgodovino slovenske vojske, pokazala nam je tanke, brzostrelke in še več stvari.

Ko smo si vse ogledali, smo se spet odpravili domov. Izlet mi bo za vedno ostal v spominu, najbolj pa ogled Škocijanske jame.

Laura ŠAJT, 7.r.

MOJA NAJBOLJŠA SESTRA

Ljudje smo družabna bitja. Potrebujemo nekoga, ki nas tolaži, se z nami smeji in nam vedno stoji ob strani. Zato si izbiramo prijatelje. Sama imam veliko prijateljev, a le ena prijateljica je prav posebna, to je moja sestra.

Anja je od mene starejša dve leti in je moja prava prijateljica. Posebna vez naju povezuje že od otroštva, saj mi je prav ona izbrala ime. Vedno mi je prepevala pesmice in pripovedovala zgodbe. Skupaj sva se igrali, peli, plesali ... Prav vse sva počeli skupaj. Bila sem zelo žalostna, ko je morala v prvi razred in bi najraje šla z njo. A žal to ni bilo mogoče.

Nekatera prijateljstva z leti postanejo krhka, a najino se je z leti le še krepilo. Moram priznati, da sva se včasih sprli tudi večkrat na dan, a še prej sva se spet pobotali.

Večkrat sem si želela starejšega brata, ki bi že imel vozniški izpit in bi imel dekle. Če pa pogledam z druge strani, sem lahko vesela, da imam Anjo.

Anja je zelo dobra učenka, ima lepe ocene in dosega razna priznanja. V sebi čutim da moram po njenih stopinjah, čeprav mi to večkrat ne uspeva. Mama mi govori, da mi ni potrebno doseči vsega, kar je dosegla Anja. Jaz pa si to želim, ker nočem biti slabša. Vsak človek je svet zase in če nisem dosegla Cankarjevega priznanja in ne znam pisati dobrih spisov, sem potem boljša drugje.

Anja je sestra, ki mi stoji ob strani in mi vedno pomaga. Je oseba, kateri lahko zaupam vse probleme, od matematičnih do ljubezenskih in pozna vse rešitve.

Skupaj se učiva stvari za življenje. Velikokrat spiva v njeni sobi in se dolgo v noč pogovarjava. Včasih je v temi lažje povedati svoje probleme, kot podnevi. Imava pa tudi svojo telesno govorico in si lahko z enim samim pogledom vse poveva.

Anja je moja osebna frizerka, ki mi zelo rada spleta kite in dela čope. Zelo rada mi stiska tudi akne, ker pa mi to boli in dobro za kožo, ji tega ne dovolim.

Za rojstne dneve si kupujeva darila. Za zadnji rojstni dan mi je podarila dnevnik, v katerega z veseljem beležim svoje občutke in misli. Podarila mi je tudi najino sliko v okvirju, na katerem piše: »Sestri zaradi usode, prijateljici po izbiri.« Ta stavek za naju še predobro drži.

Znava se zagovarjati pred starši in vedno drži skupaj. Doživeli sva že marsikaj smešnega, žalostnega, nepozabnega ... Že kot majhni deklici sva se skupaj naučili plavati, se izgubili v trgovini, babici potrgali rože, ki jih nebi smeli ...

Anje ne bi dala za nič na svetu, in če nekateri pravijo, da je za pravo ljubezen vredno iti na konec sveta, potem bi jaz to naredila za pravo prijateljstvo s sestro.

Špela KISILAK, 8. r.

JUHUUHU, POČITNICE SO TU

Celo leto v šolo smo hodili,
pridno se učili
in počitnic se že
v naprej veselili.

Zdaj vsi bomo veseli,
saj počitek bomo imeli.
in čez dva meseca
bomo torbe v kot položili.

Ko pa spet prišel september bo,
ne bo nam več lepo,
saj spet nazaj v šolske klopi
bomo vsi odšli.

Rebeka ŠKAPER, 8. r.

TO SEM JAZ!

Zelo rada spoznavam nove ljudi. Spoznala sem, da nikogar ne moremo oziroma ne smemo označiti po zunanosti.

Kdo sem? Kaj sem? Kaj bom postala? Ta in druga so moja največja vprašanja. Zelo rada sem sama, saj dobim takrat največjo odgovornost o sebi in svojem značaju.

Čeprav vem, da sem prijazna oseba, večkrat odkrijem svoje napake in slabosti. Rada se družim s prijatelji, poslušam POP glasbo in se ukvarjam z računalnikom. V meni je še nekaj, česar še nisem odkrila. To mi daje občutek, da nisem enaka kot drugi. Vem pa, da imamo vsi drugačno mnenje, interese in želje.

Zelo rada imam tudi prijatelje, ki mi vedno stojijo ob strani, take, s katerimi se zabavam, smejim, in take, katerim lahko zaupam svoje skrbi. PRIJATELJE, INTERESE – vse sem znila v nekaj vrstic.

Kaj pa ljubezen in šola? Pozabila sem svoji najljubši temi. Moja prva in največja ljubezen je smeh mojih sošolcev in prijateljev. Večkrat nastanejo tudi izbruhi smeha na naši šoli. Rada imam tudi šolo, čeprav se drugim to zdi smešno. Jaz pa vem, če se bom učila, bom v življenju še nekaj postala. Čeprav še natančno ne vem, kaj bi rada postala, vem, da bo moje delo potekalo z otroci, saj rada gledam, kako se igrajo, odraščajo in postajajo vedno pametnejši. Mogoče imam otroke rada zato, ker sem prvorojenka in imam mlajšega bratca, katerega z veseljem pazim.

Če bi me opisoval kdo drug, bi to zvenelo drugače, ali pa tudi ne. Jaz znam bolje in enostavne opisati druge ljudi kot pa sebe.

Anja SANTL, 9. r.

Človeka je mnogo težje opisati po notranjosti kot po zunanosti. Še težje pa je opisati samega sebe.

Čeprav se mi zdi, da se kar dobro poznam, včasih presenečam kar samo sebe. Vem, da sem rada v družbi in se rada zabavam, a mi občasno dobro dene tudi samota. Po karakterju sem zelo trmasta, radovedna, kdaj pa kdaj tudi lena. Zelo rada se smejim, saj kot pravijo – smeh je pol zdravja. Nočem tega, da se ljudje »sami sebi smilijo«, saj se mi zdi, da vsaka slaba stvar prinese tudi nekaj dobrega. Ne oziram se v preteklost in ne zanima me prihodnost. Živim za sedanjost. Moj moto je: živi se le enkrat, zato uživaj! Rada imam zeleno barvo in vse, kar je zeleno, izjema so kobilice.

Ne maram ljudi, ki si o drugih mislijo in govorijo slabe stvari, ker si pač drugi tako mislijo, saj vedno ni tako. Nočem pa tudi, ko mi kdo laže v obraz, ali pa si izmišljuje stvari, da bi več veljal.

Ko sem slabe volje, rada poslušam veselo in razigrano glasbo, saj se ob tem počutim bolje. Ko pa sem nervozna ali jezna, pa rada jem.

Zadnje čase gledam na ljudi in življenje drugače. Veliko več dam na osebnost in na malenkosti, ki jih prej nisem niti opazila, a so prav tako pomembne.

Vedno sem direktna in povem, kar si mislim. Ne pomislim pa na posledice in mi je potem pogosto žal. Vsaka mala stvar me prizadene, a vedno tega ne pokažem. Ne predstavljam si življenja brez prijateljev in družine.

Vse to sem jaz. Imam dobre in slabe strani, a nihče ni popoln. Upam, da me srednja šola ne bo preveč spremenila. Če pa me že bo, pa upam, da na boljše, saj je moja želja ostati to, kar sem.

Karin VIDONJA, 9. r.

Opisati sebe je zelo težko. Vedno raje opazujemo druge, kot pogledamo vase. Takoj opazimo napake drugih. Najbolje bi bilo, da se postavimo na njihovo mesto, okusimo njihove občutke, saj ne vemo, kako bi mi ravnali.

Sama še odraščam in se iz leta v leto bolj spreminjam. Ob tem gledam drugače na svet. Včasih imam občutek, da sem sama na svetu in sem zelo potrta. V takšnih dneh komaj dojamem, kako dosti mi pomenijo moji prijatelji, ki me vedno znajo nasmejati, če je potrebno, tudi potolažiti. Po tem sem tudi sama bolj vesela in srečna. Sedaj smo v teh letih, ko se radi zabavamo in ne mislimo toliko na težave. Tudi to nas bo čez nekaj let minilo.

Sem bolj odprti tip človeka in povem, kaj si mislim o določeni stvari, seveda pa pri tem pazim, da koga ne prizadenem. Zelo rada sem s prijatelji in se pogovarjam z njimi. Potrebujem pa tudi čas zase in premišlujem o sebi.

To je bilo nekaj o meni in o mojih občutkih. Čaka me še dolga pot in različne preizkušnje. Med drugimi tudi srednja šola, ki ponavadi spremeni človeka.

Verjamem, da bi več o meni znali povedati drugi, tisti, ki me že dolgo poznajo.

Alja NEMEC, 9. r.

PRESENEČENJE JE OSTALO

Imam najboljšega brata na svetu. Ne bi ga zamenjala za nobeno stvar. Bližal se je njegov rojstni dan in sem se odločila, da ga bom presenetila. Ljubezen je neka najlepšega, ne da se je kupiti. Obstaja več načinov ljubezni, sedaj govorim o ljubezni do brata.

Prihajal je ta dan in začela sem se pripravljati. Ker ima rad hamburgerje, pico, bombone, kekse, v bistvu sladkarije, sem mu naredila nekaj v tem stilu. Hotela sem ga dobesedno presenetiti in mu pokazati, koliko mi pomeni, kako ga imam rada in da bi bilo brez njega vse pusto in zelo drugače. Ker bi ga bilo malce težje presenetiti s ta pravim hamburgerjem, sem mu ga kar narisala. Najprej sem kupila šeleshamer, oranžno, rumeno in rjavo tempero ter mu narisala velik hamburger. Ko se je posušil, sem iz papirja izrezala »sezam« in prilepila. Napotila sem se v trgovino in nakupila potrebne stvari (čokolade, kekse, bombone, balone ...) Na velik papir sem mu napisala nekaj ganljivih besed in skupaj s hamburgerjem zalepila na steno v njegovi sobi. Bombone sem stresla po sobi pod mizo, na postelji, po tleh ... Druge sem stresla v košaro in jih z drugimi stvarmi zavila v celofan. Prilepila sem še rumen mašlček. Odvila sem čokoladne banane, jih malce premetala in položila na stol. Čokolade sem skrila po omarah, po tleh, prav tako sem sestavila številko iz bombonov. Vse to sem počela z velikim veseljem. Ko sem končala, sem ga nestrpno pričakovala. Po glavi so mi rojile čudne misli: ali bo uspelo, ali sem kaj pozabila? in podobno. Končno je prišel domov, hitro sem prižgala sveče, ki so bile na nočni omarici in se skrila, da ga bom opazovala in prisluškovala. Odprl je vrata in bummm! Bil je presenečen, drugače rečeno, čisto šokiran. Sploh ni vedel, kaj se dogaja oziroma kaj se je storilo. Sprehodil se je po sobi, se ogledoval in vzdihoval. Šla sem k njemu in zavpila vse najboljše. Bil je brez besed, samo objel me je. Prisotne so bile tudi solze. Kot z moje strani, tako tudi z njegove. To so bile solze sreče in veselja. Zahvaljeval se mi je in me močno stisnil. Občutek je bil fantastičen.

Presenečenje je uspelo in sem zelo vesela. Rada presenečam ljudi, ki jih imam rada. Rada jih vidim srečne, nasmejane ... Za svoje bližnje bi storila vse. Čuvajmo jih, imejmo jih radi, da ne bo prepozno. Tisto, kar izgubimo, se nikoli ne vrne.

Mirijam GJUREČ, 9. r.

REVŠČINA

Beseda revščina ima mnogo pomenov. Največkrat pa jo uporabljamo v zvezi z denarjem in službo. Mnogi jo občutijo v ljubezni, družini in prijateljstvu.

Pred nekaj leti, ko so živeli še naši pradedki in prababice, so revščino premagovali z ljubeznijo do drugega. Vsi so imeli neko delo, pa četudi je to delo potekalo na njivah. Takrat še niso poznali tako modernih strojev in robotov, zato so morali uporabljati drugo delovno silo. Za delo dostikrat niso dobili poštenega plačila, ampak samo nekaj krajcarjev. Vseeno so s tem denarjem preživeli, saj niso imeli večjih dodatnih stroškov. Če bi tem ljudem pokazali današnji svet, bi bili po moje razočarani, saj smo to, kar so oni dolga leta ohranjevali, porušili oziroma uničili. Roboti nadomeščajo človeško delovno silo, ljudje več ne cenimo dobrot, ki nam jih nudi mati narava, ampak jih preziramo in s tovarnami dušimo.

To se nam kaže tudi v problemu globalnega segrevanja. Vse več je naravnih katastrof, ki smo si jih sami povzročili. Kot da to ne bi bilo že zadosti, smo poleg tega še v času recesije. Recesija se ponekod pozna, drugod pa ne. Seveda kriza večjo škodo povzroči siromaku, kot pa bogatašu. Vsi nam obljublajo, da bo krize kmalu konec, kar pa mislim, da sami ne verjamejo.

Mogoče bomo premagali denarno krizo, če bo pa šlo tako dalje, pa zagotovo ne bomo premagali problema z ozračjem. Pri takih časih se sploh ne čudim, da povsod po svetu vladajo vojne.

Res so to težki problemi, a če bomo držali skupaj in si pomagali, bomo premagali vse probleme.

Tilen ROGAČ, 9. r.

»TUDI JAZ LAHKO POMAGAM«

Povsod po svetu mnogi ljudje trpijo zaradi pomanjkanja. Pri nas to ravno ni tako opazno, a vseeno je že čutiti, da ni tako, kot je bilo.

Nekateri ljudje še živijo v bogastvu in ne vedo, kako nekateri trpijo. Včasih mečemo stvari in dobrine v stran, namesto da bi komu poklonili.

Tako je tudi s hrano. Pri nas pri malici se nekateri učenci obnašajo zelo neodgovorno. Vzamejo hrano, jo poskusijo in zavržejo. Pa ne zato, da ne bi bila dobra, pač pa zato, ker so oni preveč neodgovorni, razvajeni in izbirčni. Pošteno bi bilo, da bi pustili in bi tisto hrano lahko vzel kdo drug, ki je mogoče še lačen in ni tako izbirčen, saj doma nima vsega na pretek. Pred nekaj leti so se v mojem kraju ljudje ukvarjali s kmetijstvom in živinorejo. Poleti je lepo dišalo po posušenem senu, na travnikih se je pasla živina, telički so veselo tekali za kravami. Te so vlekli pluge in brane ter pomagale pri obdelavi njiv. Jeseni so dozoreli poljski pridelki in pridni kmetiči so jih skrbno pospravili v kleti in shrambe. Tako so mirno pričakali zimo, saj so vedeli, da imajo vsega dovolj za prihajajočo zimo. Pozimi so se veselili kolin, ki so bile največji kmečki praznik. Pridne gospodinje so ponosno postajale ob debelih prašičih, ki so jih krmile celo leto, da bi z mesom popestrile jedilnike in bi njihovi družinski člane lažje opravljali težka kmečka opravila. To je bila res lepa kmečka idila, pa ne mojega otroštva, pač pa otroštva mojih staršev!

Čez čas pa se je vse to spremenilo. Ugotovili so, da ta dejavnost ni donosna, zaposlili so se v tovarnah, trgovinah in podobnih organizacijah, da bi več zaslužili in bolje živeli. Kmetije so zapustili, njive oddali v najem ali jih prerašča visoka trava, kmetijske stroje prodali ali zavrgli. Sedaj pa so tovarne zaprli in ljudje so ostali brez vsega. Iz meseca v mesec čakajo tisto miloščino z zavoda za zaposlovanje in še nekoristni se počutijo.

Ne znam si predstavljati, kako živijo, kje vzamejo sredstva za preživetje, saj je življenje čedalje dražje. Že v rani mladosti spoznavamo, da je življenje kruto in en sam boj za preživetje. Mnogi verjetno ponoči molijo, da bi preživeli, dali svojim otrokom tisto najnujnejše, kar je včasih celo dovolj velik kos kruha. V našem šolskem košu pa je vsak dan ogromno hrane, ki smo jo vsega siti otroci iz takih ali drugačnih vzrokov danes odvrgli!

Nekateri so postali revni zaradi pohlepa njihovih vodilnih, ki so si napolnili žepe, delavce pa brez prave razlage vrgli na cesto, druge spet pestijo naravne nesreče in jim vzamejo vse, kar so si celo življenje z muko prigarali.

Menim, da je enim in drugim potrebno pomagati.

Tudi jaz jim z veseljem pomagam, kolikor le morem – prodajam razne voščilnice, po telefonu prispevam denar, dam svojo obleko, ki sem jo prerasla, zbiram zamaške in še bi lahko naštevala. Tudi moji starši vedno pomagajo po svojih močeh in me pri mojih solidarnostnih

akcijah tudi podpirajo. Dobro se počutim, ko lahko kaj naredim za druge. Zdi se mi celo, da takrat bolje spim in sanjam lepe sanje.

Vsi bi se morali potruditi in prispevati za druge po svojih močeh. Ljudem v stiski bi morali pokazati, da nam ni vseeno za njih, da živimo in dihamo z njimi. Njih pa ne bi smelo biti sram, če rabijo pomoč, saj mnogi niso krivi, da jih je doletela nesreča, da so izgubili delo, mogoče zaradi tega tudi zboleli; takrat pa je nesreča še večja, saj rabijo denar tudi za razna draga zdravila.

Bo še kdaj tako lepo, kot je bilo v času otroštva mojih staršev, ali ko so imeli vsi ljudje službe, dobivali mesečne plače in z njimi vsaj skromno živeli – brez tuje pomoči?

Alja NEMEC, 9. r.

PA ŠE MALO PO NEMŠKO!

MEIN SUPER TAXI EXPRESS

Angenommen, ich werde ein Super- Taxi-Fahrer.

Dann müsste ich einen Führerschein machen und mir ein gutes Auto kaufen . Dann werde ich einen Lamborghini kaufen . Dann würde ich den Lamorghini tiunen und in eine Taxifarbe spritzen . Ich könnte Leute aus aller Welt befördern- aus Slowenien nach Polen, von Amerika nach Australia . Das Meer wäre kein Problem, weil mein Auto könnze über das Meer fahren, denn wenn es ins Wasser fahren würde, würde es sich in ein Boot verwandeln. Hinten hätte es zwei Turbinen.

Wenn jemand zu spät zur Arbeit kommen würde, dann würde ich nur auf Turbo schalten und ich wir würden nur in ein paar Sekunden da sein. Und wenn jemand weit zur arbeit hätte, dann würde ich nur auf Fliegen schalten, und in ein paar Minuten würden wir da sein. Ich könnte auch 10 Leute auf einmal befördern. Hinten müsste ich nur einen Auto-Anhänger anhängen . Wenn jemand ein großes Haus oder ein Tier hätte, zum Beispiel ein Pferd oder eine Kuh, könnte ich einen Tier-Trailer anschließen und die Tiere fahren mit uns.

Ich könnte auch Häuser transpotieren. Kein Problem! Ich sließe nur einen sehr großen Auto-Anhänger und das Haus geht mit uns. Das zählt überall in der Luft, im Wasser oder auf der Straße. Ich wäre schnell, exstrem und überall .

Ich würde pro Person die Rechnung ausstellen: 300€ pro Person und das ist nur auf lange Strecken. Und auf die noch längeren Strecken mit Anhänger würde ich 600€ kassieren und für den Transport eines Hauses würde ich pro Kilo kassieren: 20€ pro Kilo. Nur auf der Straße würde ich nach Kilometer kassieren. Ich würde auch ein paar Mal im jahr zwei Menschen ins Univesum fliegen. Da würden wir einen kreis um die Erde machen und das Sopnnesystem betrachten. Aber das würde dann extra kosten, um die 2000€ .

Rufen sie gleich an, ich bin gleich da. Kein Problem! Wir sind der Super-Taxi-Express.

Dann wäre ich an Land und Wasser und in der Luft! Also forsichtig!Vögel sollten sich in Acht nehmen. Vor fliegenden Objekten in Wasser sollten sich die Fische im Umkreis von 100 m nicht befinden und an Land - Nehmt euch in Acht vor meinen Auto!

Gašper ČASAR, 8. r .

ANGENOMMEN

Ich hoffe, dass mein Leben mit Vielem beginnen kann. Aber mit was kann man loslegen? Ich werde es schon knacken.

Mein Leben beginnt in der Schule. Dort ist mir so langweilig, dass ich gleich einschlafen werde. Aber der Freitag verging wie im Flug.

Ich und meine Freunden Sabine gingen in den Park. Dort fielen wir ins Gras. Wir überlegten, was wir am Wochenende machen werden. Sabine hat mir gesagt: » Hey Amy, angenommen, du wärst ein Auto, wurde es dir gefallen?« ich habe gesagt : » Nee, das wäre doch langweilig.« Ich überlegte und überlegte. Nach einer Minute sagte ich: » Angenommen ich wäre ein Pferd, aber kein Mensch. Hmmm... das würde mir passen! « Als ich das gesagt habe, passierte genau das, was ich angenommen habe! Ich war ein Pferd. Sabine rannte wie schnell sie konnte.

»Ähh, warum habe ich das gesagt?«, sagte ich » Ich nehme alles zurück. Bitte verwandle mich in einen Menschen!« Die Stimme sagte mir: » Du musst so drei Tage lang bleiben, dann ist der Fluch gebrochen.«

Amy hatte drei Tage gewartet und dann hatte sie sich in einen Menschen zurück verwandelt. Sie war so glücklich, dass sie nie wieder etwas Angenommenes sagte.

Und so endet die Geschichte von Amy.

Tjaša BUNDERLA, 7. r.

POROČILO ZA PROJEKT EKOŠOLA

EKO DAN

Za EKO dan je bila v 1.a razredu podana tema o pomenu prezračevanja prostorov.

Učenci tega starostnega obdobja si oblikujejo spoznanja, na katerih gradijo znanja, ki si jih skozi aktivnosti utrdijo. Teme o pomenu prezračevanja prostorov smo se lotili izhajajoč iz dosedanjih izkušenj.

Vso šolsko leto razred redno zračimo, večkrat na dan se pogovarjamo o ustreznem ali neustreznem stanju prezračevnosti v našem razredu.

Iz odpadnega materiala smo izdelali hišo z mnogimi okni in se ob vsem kar hišo sestavlja, osredotočili na funkcijo in pomen oken. Svoje praktične izkušnje smo zbrali v zapisano vsebino, ki smo jo predstavili udeležencem EKO dneva.

DA NAS NAJ POSNEMAJO pri doslednem prezračevanju prostorov, smo povedali na koncu.

Učiteljici 1. r.

Naša šola je Eko šola, kar za nas pomeni, da si prizadevamo za čim bolj zdravo, naravi prijazno življenje. Prav tako pa so del naše šole tudi učenci 3. razreda. V tretjem razredu se poskušamo obnašati kolikor se da »eko«. Ločeno zbiramo plastiko, papir in biološke odpadke.

Pazimo, da porabimo čim manj papirja pri brisanju rok, ugašamo luči, ko jih ne potrebujemo in nas ni v razredu in tako naprej.

Radi smo bili del projekta Eko, v katerem pa smo se malo bolj posvetili vodi in varčevanju le-te. Postali smo pravi mali znanstveniki. Veselili smo se raziskovanja, saj nam je bilo zelo zabavno. Večino nalog smo reševali doma. V šoli smo skupaj pregledali rezultate naših raziskovanj ter se pogovorili, kaj pomenijo določene ugotovitve.

Najprej smo določili nalogo, ugotoviti, koliko vode porabimo pri nedeljskem umivanju las. Prvo nedeljo smo se vsi kopali. V kad smo natočili vodo in izmerili, koliko centimetrov vode smo uporabili. Naslednjo nedeljo smo se namesto kopanja tuširali, kad pa smo zadelali, da smo ob koncu lahko izmerili in preverili, koliko vode smo uporabili tokrat. Ugotovitve so nas presenetile, saj smo domnevali, da bo več vode oddeklo pri tuširanju. Ugotovili smo, da pri tuširanju porabimo le pol toliko vode kot pri kopanju. Strinjali smo se, da si kopanje, privoščimo le občasno in tako privarčujemo pri vodi.

Za naslednjo nalogo smo po šoli poiskali pipe, ki bi puščale, a nam to na srečo ni uspelo. Zato smo pipo privili tako, da je kapljalo iz nje. Na naše veliko presenečenje smo ugotovili, da se je posoda za zalivanje rož, ki jo imamo v razredu, napolnila še prej kot v eni šolski uri. Obljubili smo, da bomo v bodoče pozorni tudi na to. Naše ugotovitve so bile še naslednje: ne umivamo si zob pod tekočo vodo, saj pri tem izteče preveč vode. Pozorni smo, da naš kotliček ne teče, pri tem se »izgubi« več litrov vode. Ker smo doma na vasi, smo ugotavljali, da bi vsaka hiša lahko imela svoj zbiralnik vode, saj bi tako privarčevali več vode za zalivanje vrta in pranje avtomobilov. Stroški za nabavo takšnega hranilnika in filtra so majhni, poraba pitne vode, ki jo za te namene uporabimo, pa ogromna.

Varčevanje pa ni bilo edino, o čemer smo se v zvezi z vodo pogovarjali. Po televiziji se vrtilo veliko reklam o takšnih in drugačnih čistilih, ki naše umazanije počistijo z enim samim zamahom. Ampak le malo ljudi se zaveda, kakšno škodo delajo s tem sebi in naravi. Kako pravzaprav s tem uničujejo podtalnico in pitno vodo. Na vseh navodilih piše, da je potrebno ob uporabi imeti rokavice in da se snovi ne sme uživati, saj so nevarne. Na večini je tudi znak nevarno. V stiku našo kožo draži, pride lahko tudi do razjed. Pregledali smo kar nekaj teh čistil različnih proizvajalcev. Ugotovili smo, če je snov nevarna, nam prav tako škodi in tudi naravi. Doma smo potem mamice in babice povprašali, kako so one čistile v časih, ko še ni bilo modernih čistil. Odgovori so bili podobni naši naslednji nalogi: kis, limona, pepel. Za naslednjo nalogo smo poprosili mamice za pomoč. Iz seznama, ki smo ga imeli, smo poskušali uporabiti za čiščenje samo te snovi. Ugotovili smo, da se okna svetijo tudi, če jih operemo s toplo vodo in pobrišemo s časopisnim papirjem. Da so tla čista tudi, če jih operemo s toplo vodo, ki smo ji dodali malo kisa, prav tako pa se svetijo pipe, ki smo jih očistili s kisom. Naš strah, da bo naša hiša smrdela po kisu, je bil odveč, saj je vonj izginil takoj, ko se je kis posušil. Vse snovi lahko pojemo ali popijemo, delamo lahko brez rokavic, pa še naravi prijazno je. Odločili smo se, da bomo poskušali, kolikor se da malo uporabljati kupljena čistila, in bolj stvari, ki jih najdemo pri vsaki hiši.

Naša ugotovitev je bila, da bo pametna uporaba vode in čistil v naš svet prinesla več zadovoljstva, da delamo nekaj dobrega ter veliko zdravja za nas in naše naslednje generacije.

Učiteljica 3. r, Aleksandra PÖRŠ

POROČILO DEJAVNOSTI ZA EKO DAN

Učenci 9. razreda so se ukvarjali z zdravim in nezdravim prehranjevanjem, hkrati so raziskali gensko spremenjeno hrano ter motnje hranjenja. Učenci so ustvarjali v okviru predmeta nemščina, zato so izdelki nastali v tujem jeziku. Učenci so se predstavili s plakati in multimedijško predstavitevjo.

Zbrali so literaturo - besedilno in slikovno gradivo v nemščini, pomagali so si z informacijami s svetovnega spleta. Raziskali so zdrav način življenja in prehranjevanja, predstavili prehranjevalno piramido in poudarili zdrav zajtrk, kot zdrav začetek vsakega šolskega dneva.

Učenci, ki so preučevali nezdrav način življenja, so se omejili na nezdrava živila, kot so sladkarije in kava, s katerimi se razvajamo. Predstavili so učinke nezdrave hrane na naše telo in težave, ki z uživanjem le-te hrane lahko nastopijo, npr. zasvojenost, debelost, diabetes. Natančneje so predstavili motnje hranjenja, in sicer dve bolezni - anoreksija in bulimija.

Učenke, ki so raziskale sodoben svet gensko spremenjene hrane in njihov vpliv na naše življenje, so svoje izsledke predstavile v Power-Point predstavitvi.

Po predstavitev so potekali razgovori in diskusije na to temo. Ugotovitve smo strnili.

Ugotovitve učencev 9. razreda so:

- Učenci smo podvrženi sodobnemu ritmi življenja in se nezdravo prehranjujemo.
- Učenci premalo pozorno spremljamo naše prehranjevalne navade, a si bomo prizadevali, da bi to spremenili.
- Učenci smo pridobili veliko novih informacij, s katerimi lahko izboljšamo svoj način življenja, prehranjevanja.
- Učenci smo postali bolj pozorni na izbiro živil za prehranjevanje in se bomo izogibali uporabi gensko spremenjenih živil v prehrani.
- Učenci ne želimo zboleti zaradi nezdravega prehranjevanja, zato bomo svoj stil prehranjevanja skušali izboljšati.
- Učenci ugotavljamo, da je naša prehrana v šoli zelo zdrava.

Učiteljica Brigita BARBARIČ

EKODEJAVNOSTI PRI POUKU ANGLEŠČINE

V šolskem letu 2009/10 smo pri izbirnem predmetu angleščine v 8. in 9. razredu namenili nekaj časa ekološki tematiki.

Zdrav način življenja in zdrava prehrana sta bili temi, ki smo ju izpostavili v 8. razredu na temo hrana in pijača. Učenci so sestavili zdrav jedilnik, pogovarjali smo se, katera hrana je zdrava in katera ni.

Glede zdrave prehrane smo ugotovili, da je pomembno, kako je hrana pridelana in predelana. Povedali smo tudi, da je hrana, ki je ekološko pridelana, bolj zdrava od konvencionalne prehrane. Pri slednji se nahajajo razni dodatki in kemikalije, ki so škodljivi zdravju. Tudi gensko modificirana hrana škoduje zdravju. Neke vrste hrane tudi obsevajo z rentgenskimi žarki. Do propagandnih sporočil moramo biti precej kritični. Dosti slabih in zdravju škodljivih izdelkov se dobro reklamira.

Učence sem opozorila predvsem na pomen čiste pitne vode in škodljivost raznih pijač, ki imajo kemične dodatke. Najbolj zdravju škodljive so lahke pijače, ki vsebujejo umetna sladila, kot sta saharin in aspartam. Pogovarjali smo se o škodljivosti obeh.

V 9. razredu so učenci izdelali plakat o podnebnih spremembah. Učenci so poiskali besedišče na temo dejavnikov in posledic podnebnih sprememb. Omenili smo tudi masovno živinorejo in kako le-ta vpliva na podnebne spremembe, saj je po neuradnih virih prav ta dejavnost najbolj vplivna.

Učence sem predvsem želela spodbuditi h kritičnemu mišljenju glede prehrane in podnebnih sprememb ter prevzemanju odgovornosti za lastno zdravje in zdravje celega planeta. Vsak posameznik šteje!

Učiteljica Katarina SLUGA

ANALIZA EKO DNEVA V 4. RAZREDU

POTEK NAŠEGA RAZISKOVALNEGA DELA

Učenci 4. razreda smo računali sledi CO₂. Z učenci smo najprej opisali svojo pot v šolo in izmerili njeno dolžino.

Ugotovili smo, da skupaj z učiteljico prihajamo v šolo takole:

- 2 učenca peš
- 2 učenca z busom
- 7 učencev z avtomobilom

Nato smo izračunali, koliko CO₂ izpustimo na svoji poti do šole, če prihajamo peš, z busom ali z avtomobilom.

Za izračun smo uporabili formulo:

dolžina poti x 0 dag CO₂ /km = _____ dag CO₂

(to je formula za izračun CO₂ za hojo)

dolžina poti x 3 dag CO₂ /km = _____ dag CO₂

(to je formula za izračun CO₂ za prevoz z busom)

dolžina poti x 15 dag CO₂ /km = _____ dag CO₂

(to je formula za izračun CO₂ za prevoz z avtomobilom)

Ugotovili smo, da na dan izpustimo 5 kg 46 dag CO₂, na teden 28 kg 8 dag CO₂, na mesec 115 kg 2 dag CO₂, na leto 1152 kg CO₂ in v celotnem šolanju 9,8 t CO₂. Poleg tega smo izdelali slovarček za boljše razumevanje nekaterih besed (CO₂, sledi CO₂, motorna vozila, prevozna sredstva ...). Pogledali in raziskali, kako hodijo učenci v šolo po svetu in se odločili, da bomo proti koncu šole izvedli izlet v bližnjo okolico šole, kamor se bomo odpravili peš, izvedli športne igre in imeli zdravo malico.

Splošne ugotovitve in nasveti učencev 4. razreda so:

- v šolo hodite peš ali s kolesom;
- kadar greste v šolo z avtom, naj se vas pelje več skupaj;
- na naslednji krajši izlet se odpravite peš ali s kolesom.

Učenci so izdelali tri plakete, katere so skupaj z ugotovitvami predstavili ostalim na EKO dnevu.

EKO DAN V 5. RAZREDU

(Učenec leži na tleh, ima kratke rokave, kratke hlače, zeha in se dolgočasi.)

UČENEC 1: Danes je pa res zaspano. Čudno pa sem vso noč tako lepo spal. Malce me boli celo grlo, pa v nosu me nekaj žgečka.

UČENEC 2: Nama je še dobro, da lahko v teh kratkih hlačah ob hladni pijači tako brez skrbi sediva. Kaj pa misliš, tisti, ki so v učilnici in so postavljeni pred pomembno in težko nalogo ali pred preizkus znanja. Kako pa naj tisti pokažejo dejansko in realno znanje.

UČENEC 1: Tako me ima, da bi najrajši kar zaspal.

UČENEC 2: Ja, ti lahko zaspiš, ker nimaš nobenih skrbi. Moramo pa pomagati tistim, ki so postavljeni pred naloge in se morajo naučiti veliko pomembnih stvari.

To boš izvedel, če boš poslušal rezultate meritev na naši šoli, ki smo jih opravili. Izvedel boš tudi, katera je idealna temperatura, da je naše delo najbolj učinkovito, kako poskrbimo za idealno temperaturo, kaj lahko naredimo učenci, kaj predlagamo, da se na šoli lahko poskrbi, da bomo več privarčevali, majn onesnažili naravo in se bolje počutili.

Najprej pa moramo izvedet i, s čim se ogrevamo, kako se ogrevamo.

ANALIZA EKO DNEVA V 5. RAZREDU

Učenci 5. razreda so opravili meritve temperature šolskih prostorov.

Razdeljeni so bili v tri skupine.

1. skupina je opravila razgovor s hišnikom, kjer je izvedela, s čim in kako smo se ogrevali v hladnih mesecih ter koliko kuriva smo porabili.
2. skupina je opravila meritve v šolskih prostorih
3. skupina je spremljala in merila temperaturo v matičnem razredu, kjer so merili točke v razredu.

Meritve so opravljali vsakodnevno, in sicer dva meseca. Temperaturo so merili v učilnicah, na hodniku, v jedilnici, telovadnici, kuhinji, na WC in v shrambi; izmerili so tudi zunanjo temperaturo in jo primerjali z rezultati pri analizi.

Po dveh mesecih meritev so izračunali povprečno temperaturo posameznega prostora in jo primerjali s predpisano temperaturo. Učenci so naredili analizo in jo s posameznimi obrazložitvami predstavili na plakatu.

Pri analizi so učenci ugotovili, da so nekateri prostori pregreti. Tako so izračunali, da lahko šola precej privarčuje s tem, da upošteva predpisano temperaturo.

Vsaka skupina je naredila plakat, ki ga je predstavila na EKO dnevu.

Z igrico so učenci predstavili načine, kako se lahko vzdržuje predpisana temperatura in našteji načine prezračevanja.

Razredničarka Jožica FUKAŠ

POROČILO O DELU EKOŠOLE

Decembra smo prodajali ekovoščilnice in se potegovali za praktične nagrade.

Izdelovali smo risbe in slike na temo ljudskega izročila in običajev ter zimske motive in se prijavi na natečaj ekovoščilnic.

Udeležili smo se šolskega tekmovanja iz ekokviza. Pomerilo se je 9 ekip, od katerih so se najbolje uvrstili Cigumi, ki so jih zastopali Urša, Iris in Maja.

Sodelujemo v akciji zbiranja starega papirja, v kateri smo do sedaj zbrali 2 polna zabojnika, tretji pa stoji pripravljen na šolskem dvorišču.

Ločujemo tudi ostale odpadke, in sicer: papir, umetne mase, bioodpadke, tonerje in kartuše, baterije, kovine ter steklo.

V mesecu marcu smo se z zdravo prehrano predstavili na sejmu Altermed v Celju. Naša stojnica je bila med najbolj obiskanimi, saj je vesoljna Slovenija hotela poskusiti naše dobrote.

Osmošolci so se predstavili tudi z okroglo mizo o podnebnih spremembah.

Tekmujemo tudi v eko bralni znački, kateri se je prijavilo 30 učencev.

7. razred je izdelal zloženko Abeceda odpadkov in popisoval divja odlagališča. 8. razred se je pomeril v igri vlog o podnebnih spremembah.

9. razred je preučeval zdravo prehrano in njene alternative ter motnje prehranjevanja.

Od jeseni do spomladi pridno zbiramo plastenke (nekateri razredi manj pridno).

Do aprila je vodilni 6. Razred, ki je zbral skupno 349 kg.

2. mesto z 269 kg 4 razred,

3. mesto si z 163 delita 8. in 5. razred,

5. mesto z 155 kg 3. razred,

6. mesto z 143 kg 1. razred,

7. mesto z 138 kg vrtec,

8. mesto z 112 kg 9. razred,

9. mesto z 39 kg 7. razred.

Irena Podpečan

COMENIUS – SODELOVANJE V EVROPSKEM PROJEKTU

Projekt Comenius je svetovno razširjen projekt, v katerem sodeluje več kot 1000 šol. V njem sodeluje tudi naša šola. Povezali smo se s tremi šolami izven slovenskih meja. Šole so bile iz Poljske, Turčije in Španije. Šole bi se naj v okviru projekta v roku dveh let med seboj obiskale in spoznale. Obiskali smo že špansko, poljsko in turško šolo.

V Španijo je skupaj z mentorji potovala Barbara Bagoroš, na Poljsko Diana Horvat, v Turčijo pa Benjamin Kamenica. To so bila za učence in mentorje nepozabna srečanja, saj so spoznali učence in učitelje, njihove šole, kraje in pokrajine, njihovo kulturo in običaje.

V okviru projekta se snemajo radijske oddaje, in sicer novice, športni dogodki, gledališke igrice in glasba. Potem pa se na srečanjih vse te oddaje predstavijo.

Letos je konec projekta. Zadnje srečanje in predstavitev je bila na naši šoli. V mesecu marcu so našo šolo obiskal partnerji iz omenjenih šol. Učitelji in učenci naše osnovne šole so pripravili pester program. Udeleženci so si prvi dan ogledali našo šolo ter spoznavali naš način dela in življenja. Učenci so predstavili pester program vseh dejavnosti, ki se odvijajo na šoli. Ker se pa naša šola nahaja ob Tromeji, smo se odločili, da jih popeljemo še v sosednji dve državi. Udeleženci so bili navdušeni nad možnostjo, da lahko v zelo kratkem času spoznajo tri države. Naslednji dan smo se mudili v Murski Soboti, kjer smo spoznavali življenje in delo na OŠ II in si ogledali kulturne značilnosti Murske Sobote. Naš projekt je povezan s šolskim radiom zato smo obiskali radio v Murski Soboti. Tretji dan smo si ogledali lepote Slovenije. Zadnji dan srečanja smo pripravljali še zaključno oddajo, se družili, spoznavali drug drugega, navezovali prijateljstva ... Projekt se je zaključil z zaključno proslavo projekta in s predstavitvijo aktivnosti učencev OŠ Kuzma. Srečanje je bilo zelo zanimivo za vse udeležence, ki so ob vrnitvi domov odnesli košček naše kulture.

Ponosni smo, da lahko sodelujemo v tem projektu, čeprav je potrebno opraviti dosti dela, da narediš vse tako, kot je potrebno.

Skupaj z učenci smo se potrudili, da smo gostom pokazali, kje in kako živimo in kaj delamo.

Jasminka KRPIČ

Udeleženci na OŠ Kuzma prvi dan

Obisk lokalnega radia v Murski Soboti

Na Ljubljanskem gradu

S COMENIUSOM V TURČIJI

V torek, šestega v mesecu oktobru smo se jaz in David, učenec druge murskosoboške šole, in učiteljica Jasminka Krpič ter učiteljica Simona Šooš odpravili v Turčijo. V Turčijo smo se odpravili v okviru projekta Comenius. V projektu sodelujejo učenci in učitelji iz Poljske, Španije, Turčije in Slovenije. Sodelujemo v okviru šolskega radia.

V torek zjutraj nas je pričakal najeti kombi in nas odpeljal do dunajskega letališča, kjer smo imeli let do Istanbula. V Istanbulu smo prestopili na drugo letalo, ki je letelo za Ankaro. V Ankari nas je pričakal kombi, ki nas je potem odpeljal v Konyo, do hotela Dedeman.

Tisti dan več nismo imeli obveznosti, zato smo razpakirali prtljago in se namestili v hotelu. Potem smo šli na večerjo, kjer sem bil vsak dan bolj presenečen, ker k vsaki hrani dodajo paradižnik.

Naslednji dan smo obiskali turško šolo. Njihovo vedenje se mi je zdelo zelo čudno, ker so zelo odprti, predvsem med odmori. Velikokrat so nas obkrožali in dajali roke kot za stavo. Učenci so bili zelo disciplinirani, pozdravili so nas v zboru pred šolo, kjer smo se tudi mi predstavili njim. Ogledali smo si tudi učilnice, kjer me je presenetilo število otrok v razredu, saj jih je bilo med 40 do 50. Naslednji dan smo obiskali občinsko pisarno v Konyi in njihovega župana. Učenci so nam v šoli pripravili kratek program, kjer smo se spoznavali. Naslednje dni smo spoznavali njihovo kulturo in tudi povabili so nas na predstavo njihovih tradicionalnih plesov, učenci so nam pripravili tudi kulturni program, ki so ga predstavili v Mevlana, kulturnem centru. V petek so nam učenci na šoli predstavili znane zgodovinske osebnosti. Odšli smo tudi v studio lokalnega radia v Konyi. Tam smo oddali različne posnetke, ki jih je morala pripraviti posamezna šola. Tako je radio oddajal veliko novic, kot so šport in glasbene lestvice. Po tem dogodku smo odšli po trgovinah in si nakupili še nekaj spominkov in presenečenj za najdražje.

Naslednji dan smo šli na ekskurzijo. Odšli smo v Sille Village, zgodovinsko mesto. Ogledali smo si cerkev, ki je bila v preteklosti krščanska, zdaj pa je muslimanska in jo restavrirajo. Pot smo nadaljevali po hribovitem delu, kjer smo videli stara prebivališča ljudi. Prebivališča so bila skopana v sam kamen, ki je bil bolj podoben peščenjaku. Popoldne smo obiskali muzej, ki je bil poln umetnin, vendar nismo smeli fotografirati. Zadnji dan smo imeli večerjo, ki je trajala pozno v noč. Ogledali smo si še ples dervišev.

Morali smo se posloviti, kar ni bilo lahko, ker sva jaz in David vzpostavila dobre stike z učenkama iz Španije. Na srečo sva še dobila e-mail. Takoj zjutraj po opravljenem zajtrku smo se opravili nazaj proti Ankari, od koder smo odleteli v Istanbul, iz Istanbula pa na Dunaj. Od tam smo se odpravili domov. To potovanje nam bo, kot mislim, za vedno ostalo v spominu.

Benjamin KAMENICA, 8. r.

Udeleženci srečanja V Turčiji

VTISI S SREČANJA Z UDELEŽENCI PROJEKTA

S tujimi učenci smo se hitro ujeli. Sporazumevali smo se v angleškem oziroma v njihovem jeziku, kolikor smo vedeli. Njihov prihod nas je razveselil. Učenci, ki so prišli na našo šolo, so bili v začetku malce zadržani, kasneje pa so se že vključili.

Govorili smo o različnih stvareh. Povedali so, čeprav so tu krajši čas, jim je Slovenija zelo všeč. Na vem, kako bi se počutila, če bi morala v tujino, vem pa, da bi bila to zanimiva preizkušnja, katere ne bi nikoli pozabila.

Proslavi, ki smo ju pripravili za njih, sta bili zelo bogati in zanimivi. Veliko naših učencev se je vključilo in pomagalo na različne načine.

Najtežje od vsega je bilo slovo. Obljubili smo si, da se bomo še kdaj v življenju srečali in obdržali stike.

Učenci iz drugih držav so šli na bližnjo tromejo in izvedeli marsikaj o njej. V četrtek pa so šli na izlet po Sloveniji in videli zanimivosti.

Eden drugega smo učili govoriti v svojem jeziku in se ob tem prisrčno nasmejali.

Zadnji dan pa smo šli nekateri učenci z njimi na sprehod po Kuzmi in jim pokazali »glavne zgradbe« v njej.

Nekateri spomini na ta enkratni dogodek bodo zagotovo ostali vse življenje.

Alja NEMEC, 9. r.

EVROPSKA VAS 2010

V mesecu oktobru smo bili učenci naše šole že lepo vključeni v šolski ritem, saj smo že pozabili na počitnice. V naš razred je stopila učiteljica Jasminka Krpič in nam povedala, da smo se tudi letos vključili v projekt Evropska vas, ki poteka že nekaj let. Tega smo bili veseli, saj smo se ga že prejšnja leta z veseljem udeleževali. Letos nam je bilo ponujeno, da zelo aktivno sodelujemo v tem projektu. Izvedeli smo, da bomo predstavljali državo Španijo, zato smo se kar hitro začeli pripravljati. Izdelali smo plakate in v njih predstavili državo Španijo ter njene značilnosti. Spoznavali smo naravne značilnosti države, kulturne znamenitosti, kulinariko, umetnike in še mnoge druge zanimivosti.

Z učiteljico smo se dogovorili, da bomo sodelovali s plesno točko. Predstavili smo se s plesom, in sicer s flamenkom. Izbrali smo obleke, v katerih smo zaplesali. Ta ples smo potem tudi skrbno vadili. A glej! Čas do dneva, ko je bila Evropska vas, je hitro minil. 7. maja smo se odpravili v Mursko Soboto. Bili smo polni veselja, saj smo pričakovali različne stojnice, kjer bodo predstavljene države, videli bomo različne predstavitve držav, srečali se bomo z učenci iz različnih šol ... Ob prihodu smo bili presenečeni, ko smo videli, koliko šol je predstavljenih. Našli smo našo stojnico, ki je že skrbno čakala na nas. Učenci smo se preoblekli in učiteljica je pripravila našo stojnico. Imeli smo veliko obiskovalcev. Vsi so si stojnico zelo dobro ogledali. In že je napočil čas, da se odpravimo na oder ter odplešemo naš ples. S svojim nastopom smo bili vsi zelo zadovoljni.

Čas je hitro minil in odpravili smo se domov. Na Evropski vasi nam je bilo zelo lepo in upamo, da se bomo lahko še kdaj udeležili tega projekta.

Ana Klement, Sandra Šadl in Samanta Gyergjek, 6. r.

Priprave na nastop

TURISTIČNA TRŽNICA - TURIZMU POMAGA LASTNA GLAVA

Letos smo se že tretjič zapored udeležili turistične tržnice, z letošnjim naslovom: Moj kraj - moj ponos! Bili smo veseli in ponosni, da bomo lahko celi Sloveniji predstavili naš kraj, in to z velikim ponosom. Še preden pa smo ga lahko predstavili, smo morali kar veliko narediti. Najprej smo napisali turistično nalogo, potem pa smo se pripravljali na samo predstavitev tržnice. Sedaj vemo, da se je splačalo včasih ostati cel popoldan v šoli, da smo pomerjali obleke, vadili ples, izdelovali vabila in recepte ... Hitro je prišel dan, ko smo se predstavili v Murski Soboti. Ves čas smo plesali in vabili ljudi, naj zaplešejo z nami. Imeli smo zelo veliko obiskovalcev, med njimi veliko sorodnikov. Če kdo misli, da smo se samo zabavali, pa se zelo moti, saj nas je ves čas opazovala in ocenjevala stroga komisija. Pred razglasitvijo rezultatov smo bili od nenehnega plesanja že tako utrujeni, da smo komaj stali. In potem je napočil trenutek, ko smo dobili dve zlati priznanji za najboljšo stojnico in s tem vstopnico, da se predstavimo še v Ljubljani. Ne morete si predstavljati, kako smo bili srečni. Utrujenost je v hipu minila. Vsi smo stekli na oder, kjer smo dobili priznanja in se fotografirali z voditeljem Juretom, ki je postal naš dober prijatelj. Potem pa smo začeli od veselja še prepevati. Vesela je bila tudi naša mentorica, ki nas je potem povabila na pico.

Že naslednji dan pa smo se začeli pripravljati za Ljubljano. In se tja tudi odpravili. Tam je bila konkurenca še hujša. Čeprav ni šlo več za priznanja, je vseeno šlo za tekmovanje. Zaradi naših oblačil in plesanja nas je bilo zelo, zelo vroče. Naša stojnica je bila postavljena čisto ob odru, ob odru pa so bili tudi zvočniki. Glasnost zvočnikov nas je zelo motila, saj se nismo mogli normalno pogovarjati s svojimi obiskovalci. A tudi to smo nekako prenesli. Prednost pa je bila v tem, da je bilo tam veliko trgovin, v katera dekleta rada zahajamo.

Veliko Ljubljančanov smo navdušili s poroko naših babic in jim je ta način poroke postal zelo všeč. Zaradi hude konkurence nismo bili spet prvi, a s sabo smo odnesli zelo lepe vtise in veliko znanja, ki je neprecenljivo.

To so samo nekateri občutki, ki smo jih doživeli skozi letošnjo pripravo in predstavitev turistične tržnice. Vsak med nami pa si mora izbrati trenutek, ki se mu je najbolj vtisnil v spomin, pa čeprav je skrivnost.

Špela KISILAK, 8. r.

PROSTOVOLJSTVO NA NAŠI ŠOLI

NAJINA VAROVANKA MARIJA

Poleg tega, da prostovoljci OŠ Kuzma sodelujemo z domom starejših občanov Kuzma, midva obiskujeva še varovanko na terenu. Ime ji je Marija. Je zelo prijazna gospa; doma v Gornjih Slavečih. Pomagava ji pri hišnih opravilih pa tudi zunaj ji kaj postoriva. Gospa Marija je zelo vesela najine pomoči. Poleti po navadi počnemo kaj zunaj, pozimi pa smo v hiši in se največkrat pogovarjamo. Marija živi sama v svoji hiši in ima vse sorodnike v Avstriji in Nemčiji, zato jo obiščejo le nekajkrat na leto. Ko smo se prvič videle, smo se pogovarjali o najinem in pa njenem življenju in primerjale naša življenja. Ugotovile smo, da se življenje nekoč in danes zelo razlikuje. Najina varovanka pa je tudi zelo dobrosrčna. Vedno, ko jo obiščeva, nama ponudi dosti slaščic, kakšno sadje, nikoli pa ne manjka pijača. Če ji midva njeno darilo odkloniva, je zelo užaljena. Naša srečanja so vedno zelo živahna, a včasih pridejo tudi slabi trenutki. Najina varovanka je dostikrat bolna in takrat naju je še bolj vesela, da ji pomagava. Če pa je katera od naju bolna, npr. Prehlajena, nama pove za domače zdravilo, ki naj ga poskusiva. Upava, da bodo naši odnosi vedno tako dobri, kot so sedaj.

Iris KRPIČ in Saša ŠARKANJ

POMAGALI SMO STAREJŠIM - TEHNIŠKI DAN UČENCEV 6. RAZREDA

V torek, 11.05.2010 smo se udeležili tehniškega dneva pomoč starejšim. Najprej nas je socialna delavka razdelila v skupine. Naša skupina se je napotila v Dom za starejše v Kuzmi. Tam smo delali na vrtu. Sadili smo koruzo, krompir, potem smo kosili travo in jo tudi pograblyali. Deklice smo dobile nalogo, da stanovalce doma odpeljemo na sprehod. S stanovalci smo se odpravili na sprehod. Spotoma se nam je porodila misel, da bi nabrali prelepe travniške rože. Sprehajali smo se po njivski poti in nabirali cvetje. Odpravili smo se proti domu. Tam nam je socialna delavka natočila sok, ki smo ga z veseljem popili. Ko je bila ura 12.00, smo zapustili dom ter odšli h gospe Tereziji. Tam smo priskočili na pomoč in

pomagali pri grabljanju trave. Na koncu nas je gospa Terezija še pogostila s sladoledom in sokom.

Ta dan je bil čudovit!

Samanta, Maja, Sandra, Manuel, Nino, učenci 6. r.

ZAKLJUČNA DELAVNICA V HIŠI SADEŽI DRUŽBE

Ob koncu šolskega leta smo se udeležili ustvarjalne delavnice v hiši Sadeži družbe v Murski Soboti. Prostovoljci smo si sami izbrali delavnico, kjer smo ustvarjali verižice iz fimo mase. Najprej so nam predstavniki hiše pokazali hišo in predstavili dejavnosti, ki se v njej odvijajo. Nato smo se lotili izdelovanja verižic. Pri delu so nam pomagale njihove mentorice, ki so pri delu bile zelo spretnе. Bile so zelo prijazne in so nas lepo vodile. Brez njih bi verjetno težko naredili takšne lepe izdelke.

Učenci prostovoljci

Ustvarjali smo skupaj z našimi mentoricami

**Danes si ti na vrsti,
da začneš krog veselja.
Pogosto je dovolj že drobcena iskra,
da zanetiš velik ogenj.
Dovolj je iskrica dobrote,
da se bo svet začel spreminjati.
Ljubezen je edini zaklad, ki se
množi z razdeljevanjem,**

**je edini dar, ki ga je toliko več,
kolikor bolj ga razdajamo.«
(Bruno Ferrero)**

LETOŠNJI DEVETOŠOLCI – ŠE ZADNJIČ

Sami o sebi so zapisali:

»Zdaj na križišču smo življenja, na vse strani nas vodijo poti. A vse, kar tu smo našli lepega v šolskih klopek, v letih, v tednih, dneh zrcali naj se dolgo v naših očeh!«

Odhaja spet ena izmed generacij, ki je pustila pečat na naši šoli. Vse generacije so unikati, ki jih ni mogoče spremeniti. Skozi leta šolanja se izklesujejo, učijo in odraščajo. Potem pa pride tisti usodni 15. junij, ki ga vsi zelo težko pričakujejo. Ko se približa, pa vse nekaj stiska vgrlu, čeprav tega nočejo priznati. In nato je konec vsega. Dobijo plačilo za svoje delo, in odidejo, ker so »prepametni, da bi ostali«, kot se je glasilo napis na njihovih majicah. Pa temu ni tako, tak je šolski sistem.

Na njihovih življenjskih poteh jim želimo veliko uspehov. Bilo nam je lepo, da smo lahko bili z njimi!

TROBENTICA

GLASILO UČENCEV OŠ KUZMA

Besedila so nastala pri raznih dejavnostih in urah slovenščine.

Naslovnico je narisala Špela KISILAK, učenka 8. razreda.

Oblikovanje in lektoriranje Emilija CAR in Aleksandra PÖRŠ, mentorica literarnega krožka.

Hvala vsem učiteljicam, ki ste pomagale pri nastanku glasila!

Letnik IV